

Kønsforbindelse, og andre Kønsforbindelser bør være adskilte fra Ægteskabet ved et ganske betydeligt Svælg. Ægteskabet bør oprettholdes i sin Stilling, uden at der er Spørgsmaal om, at andre Kønsforbindelser kan konkurrere dermed, og jeg tror, der maa siges at være gjort Brud paa denne Sætning, naar man i saa høj Grad som efter § 2, saaledes som den er affattet i det andet Ting, stiller den besvangrede forlovede Kvinde og hendes Børn lige med Ægtehustruen og Ægtebørnene. Det har ogsaa glædet mig meget at se, at den højtærede Justitsminister i det andet høje Ting har udtalt ret betydelige Betæneligheder ved den Forandring, som Folketinget stod i Begreb med at gøre i § 2.

Jeg kommer saa til et Punkt, hvor mine Indvendinger mod Lovforslaget falder ganske sammen med, hvad der blev sagt af den ærede foregaaende Taler, og hvor jeg ogsaa maa lægge overmaade megen Vægt paa disse Indvendinger. Det gælder Spørgsmaalet om Formen for Ægteforeningen. Lovforslaget opstiller den tvungne borgerlige Ægteforening, men jeg holder ligesom den ærede foregaaende Taler ubetinget paa Valgfrihed mellem borgerlig og kirkelig Ægteforening, saaledes at hver af disse Ægteforeninger er i Stand til at stifte Ægteskab med fuld Gyldighed. Der kan sikkert ikke være Tvivl om, at ogsaa efter den valgfrie Ordning vil alle de Krav til Ægteskabets Stiftelse, og hvad dermed staar i Forbindelse, som kan stilles fra det offentlige Side, fuldt ud kunne fyldestgøres, og naar det er Tilfældet, ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde overlade Parterne at vælge den Stiftelsesform, som mest tiltaler deres Anskuelse og Følelser. Jeg vil sige for mit Vedkommende, at hvis jeg tænkte mig selv eller en af mine kærester i denne Stilling — ja, saa vilde jeg ikke have det allermindste imod den borgerlige Ægteforening; jeg vilde ganske bestemt tage den kirkelige Vielse, men jeg vilde ikke have det ringeste at indvende imod forud at indfinde mig hos en Kollega for at faa den borgerlige Side af Ægteforeningen bragt i Orden. Dette udelukker imidlertid ingenlunde, at jeg har Respekt for andres Standpunkt. Det er mig bekendt, at alvorlige Mennesker, baade Mænd og Kvin-

der, nærer den største Modvillie mod den tvungne borgerlige Ægteforening, at den strider mod deres Følelser, ikke blot æstetiske Følelser, men ogsaa etiske og religiøse Følelser, som gaar dybt. Disse Følelser respekterer jeg, og jeg respekterer dem saa meget, at jeg ubetinget vil holde paa, at den, for hvem den borgerlige Ægteforening saaledes er, jeg kan sige, en Forargelse — for det er den i mange Tilfælde —, maa være berettiget til at nøjes med den kirkelige, det vil sige, vi maa komme til Resultatet: valgfri borgerlig og kirkelig Vielse.

Som den ærede foregaaende Taler fremhævede, har ogsaa dette Standpunkt Kommissionens Tilslutning. Der er af den højtærede Minister efter Kommissionsarbejdernes Afslutning gjort Forsøg paa at faa Kommissionen med til den tvungne borgerlige Ægteforening, men Kommissionen har ikke paa nogen mulig Maade villet det; og naar den højtærede Justitsminister i Gaar fremhævede, at hans Forslag kommer med stor Vægt og Autoritet, fordi det støttes af denne Kommission, bestaaende af højt ansete og udmærket dygtige Mænd, saa maa den højtærede Minister indrømme mig, at min og den ærede foregaaende Talers Modstand mod den tvungne borgerlige Ægteforening ogsaa kommer med stor Autoritet og Vægt, da vort Standpunkt jo her støttes af den samme Kommission.

Dernæst er Forholdet det, som ogsaa den ærede foregaaende Taler fremhævede, at man i de andre nordiske Lande, Sverige, Norge og Island, har foretrukket den valgfrie Ordning, og dette skulde da være en Grund for os til at gaa den samme Vej, naar ikke aabenbare Ulemper og Vanskeligheder kan paapeges. Meningen med at nedsætte Kommissionen som skandinavisk har jo været at skabe en fælles Ordning af de familieretlige Forhold for alle skandinaviske Lande, og det forekommer mig da mærkværdigt, naar det har vist sig, at her er et Punkt, hvorom alle de andre tre skandinaviske Lande er enige, og hvor den skandinaviske Kommission ogsaa er enig, at den højtærede Justitsminister vil holde saa bestemt paa at indtage et Særstandpunkt. Endelig har, hvad den foregaaende ærede Taler ligeledes nævnte, Menighedsraadene med meget stort Flertal udtalt